

Sk 2, 17-18

A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat

„Sešlu svého svatého Ducha na všechny lidi.“ To se píše v Bibli, ale věříme tomu? Věříme, že každý z nás byl nějak obdarován, snažíme se toto obdarování rozpoznat a využít pro dobro celku? Nebo se utápíme v závisti a sebelítosti, pláčeme nad tím, jak málo jsme toho zrovna my dostali?

Někdo by chtěl být hubenější, někdo by chtěl umět lépe hospodařit, někdo by rád uměl kreslit, jiný by rád zpíval a nejde mu to. Každému z nás něco schází. To, že víme o svých nedostatcích, ale není důvodem k tomu, abychom zapomínali na naše přednosti. Máme dar, který je potřeba využít, nesmíme jej promarnit.

Myslím si, že hlavním hendikepem naší církve je, že zapomínáme na to, že každý z nás byl nějak obdarován. Neumíme využít ten obrovský potenciál skrytý v našich řadách.

A tak se stává, že nejen bohoslužby, ale celý sborový život jsou divadlem jednoho herce. Spoléháme na faráře, faráčky, maximálně na hrstku starších. Zapomínáme na to, že my všichni jsme sbor. Každý z nás má nějaký dar. Někdo rozumí hudbě, může hrát na varhany, jiný může zpívat, vést pěvecký sbor, další je schopný v naslouchání druhým a stává se jakýmsi zpovědníkem pro ostatní. Někdo má dar moudrosti a umí poradit ve složitých životních situacích, někdo má dar předávat víru, jiný projevuje dar třeba svou pravidelnou účastí. Další pracuje s dětmi, jiný navštěvuje bratry a sestry v nouzi.

Svatodušní svátky jsou vlastně takovými narozeninami církve. Až do svatodušních svátků věřil každý z učedníků, tak nějak sám za sebe. Neměli společný úkol. Každý si mohl v Ježíše věřit po svém. O Letnicích se to změnilo. Duch svatý totiž nebyl dán každému učedníkovi zvlášť individuálně. Dary Ducha svatého se navzájem doplňují.

Jsou to plameny, které společně vytváří oheň. Kamínky, které společně vytváří nádhernou mozaiku. Prameny, které se stékají do jedné řeky. Údy jednoho těla, sloky jedné písně.

Pokud si své dary schováváme sami pro sebe. Jsou jako hřivna zakopaná v zemi, promarněné, nevyužité.

Církev je prostor, kde můžeme a máme své dary využít. Tato církev, která v mnohém zůstává lidskou institucí. Občas nás štve, říkáme si, je vůbec nutné sdružovat věřící do nějaké organizace? Určovat jim, čemu mají věřit a jak, stavět kostely a pak je pořád dokola opravovat, vybírat od lidí příspěvky...

Není víra soukromou věcí každého z nás? Ježíš volal k následování, k vyhlášení Božího království, ne ke vstupu do církve.

To, že byl Duch svatý seslán na každého, je náboženskou revolucí. Je to základ všeobecného kněžství, které v naší církvi vyznáváme. Každý z nás předstupuje před Boha sám za sebe, každý se sám za sebe modlí, každý se může rozhodnout, kterému výkladu Písma bude věřit. Ale chceme-li se setkat s působením Ducha svatého, potřebujeme k tomu naše bližní a proto je tu církev.

Evangelium nám nekážou andělé, ale hříšní lidé. Boží odpuštění nám nepřináší naše pocity, naše svědomí, ale společenství chleba a vína vysluhované našimi bližními. Můžeme vědět co je správné, co si pán Bůh přeje, ale když jsme v krizi, když nevíme jak dál, musí nám poradit někdo jiný.

Možná jsou dary Ducha svatého schválně rozděleny, abychom museli bořit zdi, abychom se museli sbližovat, abychom si vážili druhých lidí.

Pán Bůh k nám přichází v druhých lidech. To by mělo ovlivňovat naše chování k nim. Nemohu se nad ně povyšovat ani jimi opovrhovat. I když je někdo mým nepřítelem, je to zároveň člověk, skrze kterého mi Bůh něco dává. A naopak, já jsem tu pro druhé lidi, mám jim nějak posloužit.

Jistě, církev jako společenství sloužící ke sdílení Duchovních darů je nedostizitelný ideál. Církev je lidská instituce, proto je v ní mnoho nepěkného: povyšování, pomlouvání, pokrytectví. Mnoho lidí se církví zklamalo, protože v ní nenašli to, co hledali: Poctivost, lásku, porozumění, úctu, ohleduplnost, podporu...

Církev je lidská instituce, závisí na lidech, na každém z nás. Tak, jako neodcházíme z rodiny, protože se nám v ní něco nelíbí, protože si s někým nerozumíme, neměli bychom odcházet ani z církve.

Pokud se nám něco nelíbí v církvi, změňme to, nenechávejme to na ostatní, nečekejme, co vymyslí synodní rada, s čím přijde konvent, nebuďme pasivní.

Život v církvi může být velkým zaslíbením. Církev může být místem, kde Bůh koná velké divy, kde se lidé navzájem podpírají a nesou svá břemena. Církev může být místem, kde se lidská obdarování sčítají a násobí a z jednotlivých malých plamínek vzniká veliký oheň Boží lásky. Amen